

HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR

2 - 3 Zprávy | 6 - 10 Děti počaté při znásilnění | 9 Regionální pochody pro život | 11 - 12 Kampaň *Nesoudíme. Pomáháme*
13 Modlitby za nejmenší | 14 - 15 Ohlédnutí za Národním pochodem pro život | 16 Poradna *Aqua vitae*

3 / 2015 / Informační oběžník Hnutí Pro život ČR / červen 2015

Nový rozhlasový pořad *Život není náhoda*

Z reakcí na *Národní pochod pro život* nebo na kampaň *Nesoudíme. Pomáháme* se zdá, že česká společnost je vůči dětem i pomoci těhotným ženám velmi ohleduplná a citlivá. Setkáváme se s podporou u novinářů, umělců, vědců, lékařů či obecních zastupitelstev. Na *YouTube* nebo *TV Noe* s nimi můžete shlédnout videošoty, kde se vyjadřují ke kampani *Nesoudíme. Pomáháme*.

Díky ochotě majitele *Rádia Sázava* a *Rádia Color* a profesionální podpoře režiséra Otakára Schmidta vysíláme každou středu večer pořad *Život není náhoda* (parafráze na píseň Voskovce a Wericha). Martin Dejdar, Daniela Drtinová, Michal Malátný ze skupiny Chinaski, Alexander Tomský a mnozí další budou hovořit o ži-

votě jako nejvzácnějším daru. Věříme, že to bude další krok směřující k prohloubení úcty k lidskému životu.

Jedná-li se o zákaz potratů, přesněji řečeno o ochranu nenarozených dětí zákonem, lidé se polekají a stáhnou zpět. Křesťané čerpají naději a jistotu ze vztahu s Bohem Otcem, o němž ví, že bez jeho vůle nám nespadne ani vlas z hlavy a pomáhá jim respektovat přikázání „Nezabiješ“. Ostatní jsou vydáni napospas obavám „co kdyby...“ a není lehké se zříci „zadních vráttek“, je-li budoucnost temná a plná nejistot.

Právě proto je naším úkolem se nejen stavět do pozice těch, kdo pouze pomáhají, ale být tak trochu svědomím a připomínat, že umělé potraty nepomáhají ani ženám ani nenarozeným dětem, ale svádí

k nezodpovědnosti a učí společnost řešit životní těžkosti násilím na nejslabších a nejzranitelnějších.

V tomto čísle přibližujeme zkušenosti na snad nekontroverznější téma: početí po znásilnění, abychom se mohli společně zamyslet, jak opravdu pomoci ženě i dítěti.

Radim Ucháč

Čekáte-li nečekaně dítě

volejte 800 108 000

hnutiprozivot.cz

Informační stránky
Hnutí Pro život ČR

nesoudimepomahame.cz

projekt pomoci ženám
nuceným k potratům

linkapomoci.cz

celorepubliková poradna
pro ženy v tísní

modlitbyzanejmensi.cz

modlitby za obnovu
kultury života



Petice: Ne obchodu s mateřstvím

Mezinárodní sdružení za zákaz náhradního mateřství žádá orgány Rady Evropy, aby co nejdříve zakázaly praktiky tzv. náhradního mateřství. Petici *No Maternity Traffic* je možné podpořit i v češtině na nomaternitytraffic.eu.

Při „náhradním mateřství“ prodá žena své tělo k donošení dítěte, které po porodu opustí a předá zákazníkům. Tento průmysl s mateřstvím hrubě degraduje ženy na předmět obchodu.

Především je ale systematicky pošlapána základní lidská potřeba dítěte – být zplodeno jedním otcem a jednou matkou a být vychováno ve své rodině. Náhradní mateřství podporuje umělé oplození, obchodování s pohlavními buňkami a „designování“ dítěte. Děti přivedené na svět z náhradního mateřství se tak stávají součástí obchodu s lidmi. Zákazníci bývají vedle neplodných zájemců i homosexuální páry.

V případě, že se narodí dítě zdravotně postižené, zákazníci jej odmítnou převzít. Tento skandál a jiné vedly např. Thajsko k tomu, že zakázalo komerční náhradní mateřství pro cizince, aby se zabránilo turistice za účelem pronájmu dělohy.

Petici *No Maternity Traffic* iniciovaly evropské organizace, které dlouhodobě usilují o respekt k dětem, ženám, o jejich důstojnost a lidská práva – *European Center for Law & Justice, l'Appel des Professionnels de l'Enfance, Alliance VITA, FAFCE, La Manif Pour Tous, l'Agence Européenne des Adoptés, Care for Europe, European Dignity Watch, Fondazione Novae Terrae* a další.

nomaternitytraffic.eu

Ústavní soud: Osvětová činnost Stop genocidě může pokračovat

Ústavní soud potvrdil oprávněnost zákazu shromáždění spolku *Stop genocidě*, jehož součástí jsou informační panely zobrazující realitu umělých potratů. Podle Ústavního soudu nebyly využity účinné možnosti k ochraně práv dětí. Zároveň Ústavní soud upřesnil, jak skloubit zachování svobody slova a oprávněné zájmy dětí.

Vzhledem k riziku omezení svobody slova pod záminkou ochrany práv dětí nebo seniorů vydal soud zároveň ústavní nálezn. V něm odmítl omezení svobody slova s ohledem na seniory. Zároveň upřesnil, že v případě reálné hrozby konfrontace dětí s vyobrazením umělých potratů je možné informační panely rozestavět do uzavřeného útvaru. Tam má pořadatel zamezit přístup dětem, jsou-li bez doprovodu rodičů.

Osvětová činnost spolku *Stop genocidě* se týká středoškolské a vysokoškolské mládeže a uzavřenou formu rozestavených panelů spolek běžně používá. Proto nedojde prakticky k omezení této činnosti. Naopak je ústavním nálezem omezena svévole některých obecních úřadů a jsou stanovena jasná pravidla pro výkon shromažďovacího práva.

hnutiprozivot.cz

Dítě lze zachránit i po užití potratové tablety

Americká organizace *Priests for Life* a Americká společnost porodníků a gynekologů pro život představila na tiskové konferenci ve Washingtonu D.C. jednoduchý a bezpečný lékařský postup na záchranu dětí, jejichž matky užíly první část tzv. potratové tablety.

První takové dítě zachránil dr. Matt Harrison v roce 2007 (viz *Informační oběžník Hnutí Pro život ČR* 1/2014). Od té doby se narodilo 78 zdravých dětí a dalších 49 je ještě v děloze.

Lékařský postup spočívá v podání progesteronových injekcí. Progesteron je protilátkou mifepristonu, účinné látky v první části potratové tablety. Ta blokuje činnost progesteronu a dítě v děloze tak zbavuje výživy. Druhá část potratové tablety obsahuje misoprostol, která se má užít o pár dní později a která způsobí vypuzení dítěte z dělohy. Progesteron je třeba podat během prvních 24 až 48 hodinách po užití tablety mifepristonu, a pak během celého prvního trimestru těhotenství.

U takto narozených dětí zatím nebyly zaznamenány žádné novorozenecké vady, terapie však není vždy účinná. Od roku 2007 bylo provedeno 223 terapií, z nichž 127 bylo úspěšných. Podle lékařů je důležité začít s progesteronovou terapií co nejdříve po užití první potratové tablety obsahující mifepriston. Dosavadní výsledky byly publikovány ve studii lékařů George Delgada a Mary Davenportové v odborném časopise *Annals of Pharmacotherapy*.

priestsforlife.org



Foto: pangeatoday.com



Foto: stopgenocide.cz



Foto: priestsforlife.org

Ředitel Priests for Life P. Frank Pavone a rodiče se zachráněným dítětem

Plné znění zpráv je na
hnutiprozivot.cz

Aktuální zprávy
a komentáře najdete na
 [HnutíProzivotCR](https://www.facebook.com/HnutiProzivotCR)

ČSÚ: pokles umělých potratů za rok 2014

Český statistický úřad zveřejnil předběžnou statistiku provedených umělých potratů za rok 2014, kdy bylo zabito 21 893 dětí před narozením. Je to o 821 méně než v roce 2013 a zároveň nejméně od roku 1958, kdy byly v ČR potraty zavedeny.

Spolu se snížením počtu umělých potratů se zvýšil počet živě narozených dětí. V roce 2014 se narodilo 109 860 dětí, což je o více než tři tisíce více než v roce 2013. Jde o nejvyšší počet narozených dětí za poslední čtyři roky.

Zvýšený počet porodů se projevil i v úrovni plodnosti, která byla podle předběžných výsledků 1,53 dítěte na jednu ženu, zatímco v roce 2013 byla 1,46. Průměrný věk žen při narození dítěte přitom zůstal na úrovni 29,9 let. Nejvíce dětí porodily ženy ve věku 29-31 let.

V oficiálních statistikách ČSÚ není zahrnut počet potratů provedených v rámci procesu umělého oplození (redukce plodů) a dále rané potraty způsobené tzv. „pilulkami po“ a běžnou hormonální antikoncepcí, která je potenciálně abortivní.

CZSO.CZ

Společnost sociální pediatrie pro novelu ruší anonymní obchod s pohlavními buňkami

Společnost sociální pediatrie podporuje poslance Jitky Chalánkové, která navrhuje zrušení anonymního obchodu s pohlavními buňkami. Odborná Společnost sociální pediatrie sdružuje lékaře, psychology a další pracovníky pečující o ohrožené děti.

Poslanecká novela navrhuje uzákonit právo dítěte počatého z cizích pohlavních buněk se po dosažení plnoletosti seznámit se svými biologickými kořeny. Společnost sociální pediatrie ve stanovisku uvádí: „Mezi základní potřeby dítěte patří potřeba identity, vědomí vlastního já. U dětí, které neznají svůj původ, své kořeny nebo dokonce ani své rodiče, můžeme předpokládat narušený sociální vývoj, potíže se zvládnutím sebe sama, projevy poruch chování, agresivitu, ale i depresivní chování, vedoucí k závislostem, narkomanii.“

Reprodukční centra novelu odmítají s odůvodněním, že se tímto krokem prakticky zničí současná praxe. Centra ženám za odběr vajíček nabízejí až desítky tisíc korun. Odběr vajíček přitom může ohrozit zdraví a budoucí plodnost žen.

hnutiprozivot.cz

Nesoudíme. Pomáháme

Snažím se v rámci svých možností pomoci a pokusím se využít i dalších vašich návrhů. V Bruntále nemocnice není, jen ambulance, do kterých doplňuji letáčky. Ne všude je přijali. Jezdím do Krnova do nemocnice a ambulance. Tam je nikdo neodmítl, naopak to uvítali. Pokusím se domluvit i umístění rollupu. Ve Šternberku v nemocnici odmítli nabídku i letáčky. Plánuji návštěvu i do vzdálenějších měst Opava a Šumperk.

Anna Kabilková

Děkuji za zaslání materiálu. Včera dorazily, dnes jsem většinu z nich rozdala. Obecní úřad Česká Ves – vývěska na OÚ, stoleček na úřadu, čtyři vývěsky rozmístěné po vesnici – paní místostarostka byla vlídná. Dětský lékař v České vsi – dají na nástěnku v čekárně a vyvěsí v čekárnách v Písečné a ve Vidnavě – velmi vstřícní a ochotní přijmout i jiné materiály, které přinesu a budou se týkat pomoci druhým. Městský úřad v Jeseníku – dají na recepci, paní místostarostka byla vstřícná, řekne o mně paní, která má na starost sociální a rodinnou komisi. Informační centrum v Jeseníku – vyvěsí do výkladu. Mateřské centrum Krteček v Jeseníku – opět vstřícný přístup, vyvěsí plakát, nechají na stolečku letáky. Ptala jsem se paní místostarostky v Jeseníku (bývalé ředitelky ZŠ), zda by něco uvítali ve školách. Velmi mile mě překvapila ochota všech lidí a věřím, že i oni mají v srdci touhu nesoudit a pomáhat.

Jana Dýmová

Přehled letáků, magnetů, rollupů a dalších materiálů je na stránkách hnutiprozivot.cz. Objednávky jsou možné i na e-mailu info@hnutiprozivot.cz nebo na tel. 603 976 231.



Foto: ceskenoviny.cz



Foto: Flickr, M@9



Foto: Olga Falcová

Rollup kampaně *Nesoudíme. Pomáháme*, který je umístěn v hale polikliniky ve Strakončicích, kde se nacházejí ordinace pediatrie, praktických lékařů pro dospělé, dětské zubařky a gynekologie.



Rebecca Kiesslingová

Foto: American Life League

Zákon mi zachránil život

Její matka byla tehdy znásilněna. Když zjistila, že čeká dítě, všichni jí doporučovali potrat. Nebyl nikdo, kdo by jí pomohl. Zákon v Americe naštěstí ještě nepovoloval potraty, a tak matka Rebecca z obav o svoje zdraví a osud svých dvou již narozených dětí zákrok odmítla. Rebecca Kiesslingová je vystudovaná právnička, přednáší o tématech pro život na konferencích po celém světě, je zakladatelkou amerického sdružení pro život *Save The 1* (Zachraňte toho jednoho). S manželem vychovává pět dětí, včetně dvou adoptovaných.

Jak reagují lidé na to, když se dozví, že jste byla počatá při znásilnění a určena k potracení?

Svým příběhem jsem změnila srdce mnoha lidí, včetně několika kandidátů na prezidenta Spojených států. Dokonce v sobě našli odvahu, aby veřejně vystoupili a hovořili o našem setkání a o tom, že se mi nemohli podívat do očí a nadále ospravedlňovat výjimku legálního potratu v případě znásilnění. Ale také se stává, že se ke mně nezachovají tak pěkně. Například

když jsme byly jako skupina pěti lidí ze *Save The 1* v Denveru v Coloradu před budovou vlády, poprosily jsme policistu, jestli by nás nevyfotil. Souhlasil. Ale když jsme vytáhly cedule, na kterých stálo „počatá při znásilnění“ nebo „matkou ze znásilnění“, řekl nám, že nás nemůže s takovými nápisy vyfotit. Když jsem se ho ptala proč ne, řekl, že má zakázáno fotit cokoli politického. Řekla jsem mu, že to není politické, že to jsou prostě naše životní příběhy. Podíval se na naše cedule a pak rozhodně prohlásil:

„Ne, to je politické.“ Teda! Takže naše samotná existence je politická. To není hezké.

Dokážete si představit, jak se cítila vaše matka, když vás měla dát potratit? Co ji ovlivňovalo, co by ji tehdy pomohlo?

Moje matka mi řekla, že nikdo jiný jí nedával žádnou naději a že jedinou nabídkou pomoci byl potrat. Řekla, že tehdy nebyla žádná centra pomoci v těhotenství, ale že kdyby byla, určitě by tam zašla. Říkala, že se bála o svoje bezpečí, ale že byla připra-

Když se dozvím, že má někdo narozeniny, popřeju mu všechno nejlepší a řeknu: „Jsem tak ráda, že jsi se narodil!“ Hodně lidí mi děkuje, že jim to ještě nikdo nikdy neřekl!

vená mě dát potratit. Ale nakonec představa pokoutných, nezákonných podmínek a skutečnost, že to bylo zakázané, ji přiměly z toho vycouvat, protože se bála o vlastní zdraví. Nevěděla, co by se stalo s jejími dvěma dětmi, kdyby se jí něco přihodilo.

Myslíte si, že se ženy cítí svobodně k volbě potratu – jak v případě znásilnění, tak v jiných případech?

Jsem v kontaktu se sítí stovek žen, které otěhotněly při znásilnění, a mnohé z nich říkají, že se jim dostalo žalostně málo nabídek pomoci a že cítily obrovský tlak společnosti k tomu, aby šly na potrat. Protože člověk neustále slyší, že oběť znásilnění potřebuje potrat a že znásilnění je případem, který se vždy vznesl na podporu potratů.

Obchodníci s lidmi a pachatelé incestu také nutně potřebují potratové zákony, aby mohli dále zneužívat děvčata, která drží ve své moci. Těhotná děvčata jim k ničemu nejsou a potrat odstraní důkaz jejich zločinu.

Jak můžeme pomoci ženám, aby nepodlehly tlaku k potratu?

Je velmi důležité dostat ženy do kontaktu s centry pomoci v těhotenství. [Pozn. redakce: *Hnutí Pro život ČR* provozuje linku pomoci pro ženy v tísní *Aqua vitae*, linkapomoci.cz, tel. 800 108 000 a rozvíjí projekt společenské podpory *Nesoudíme. Pomáháme!*. Ženy potřebují opravdovou pomoc. Víme, že přes 90 % těhotných žen si rozmyslí potrat, když uvidí ultrazvukový obrázek svého miminka.

Jaký je váš pohled na požadavky volného přístupu k potratům v případě znásilnění?

Je to pro mě velmi osobní záležitost, protože s tímto stigmatem my žijeme celý život. Kdykoliv slyšíme požadavek výjimky v případě znásilnění, je to jako by nám bylo řečeno, že náš život nemá stejnou hodnotu jako ostatní. Ta výjimka podporuje mýtus,

že skutečná oběť znásilnění potřebuje potrat a že skutečná oběť znásilnění by nikdy nemohla milovat dítě počaté za takových okolností, což není vůbec pravda! Lidé nás označují všelijakými hnusnými názvy jako sémě dábel, plod zla, násilníkovy mimino, dítě netvora, hrozná připomínka znásilnění, skvrna na genetickém fondu atp.

Jaký máte dnes vztah ke své vlastní matce? A co váš otec?

Se svojí matkou mám teď velmi blízký vztah. Setkaly jsme se před více než 26 lety. Před čtyřmi lety mě ona a její manžel právně adoptovali, protože se ke mně moji adoptivní rodiče chovali velmi hrubě. Můj biologický otec neví, že existuju, což je dobře, protože je to člověk notorického věhlasu a dokonce má svoje kulturní přívržence, takže o něm veřejně nemluví.

Obchodníci s lidmi a pachatelé incestu nutně potřebují potratové zákony, aby mohli dále zneužívat děvčata, která drží ve své moci.

Byla jste počatá při znásilnění a málem potracená – ovlivnila tato skutečnost to, jakým způsobem přistupujete ke druhým lidem, ať už ženám, mužům, či dětem?

Samozřejmě! Když chodím přednášet, lidé mi často říkají velmi krásné věci, kterých si velmi cením, jako třeba „jsem tak rád, že jste se narodila!“ Vnímám jako velké pozhnání, že mohu něco takového slyšet. Přijde mi trochu nefér, že jiným lidem se tak úžasné věci neříkají. Proto kdykoliv se dozvím, že má někdo narozeniny, nebo když vidím na Facebooku, že má někdo

narozeniny, popřeju jim všechno nejlepší k narozeninám a řeknu jim: „Jsem tak ráda, že jsi se narodil!“ Hodně lidí mi pak upřímně děkuje, že jim to ještě nikdo nikdy neřekl! Musíme si to říkat navzájem, protože to je celý smysl narozenin a jejich oslavování! Mnoho lidí se potýká se stejnými těžkostmi jako dřív já a potřebují vědět, že jejich život je důležitý a že si druzí cení toho, že jsou.

Máte dvě adoptované děti – proč jste se rozhodla pro adopci?

Vnímala jsem povolání k adopci a se svým manželem jsem o tom diskutovala ještě předtím, než jsme se vzali. On byl dlouhá léta mentorem lukovi bez otce a na základě této zkušenosti věděl, že by dokázal milovat jiné dítě jako svoje vlastní. V Bibli se připomíná, že pravá zbožnost znamená starat se o vdovy a sirotky v jejich soužení [Jak 1,27]. V duchu adopce jsme všichni povoláni, abychom byli dětmi Božími skrze Krista našeho Pána, takže adopce není druhá možnost a znouzectnost, ale Bohem daná volba, která směřuje ke Kristově tělu.

Máte rodinu, děti, také jste o dvě děti přišla samovolným potratem – jak vám v tom všem pomáhá manžel?

Můj manžel je úžasný, protože uviděl Boží povolání v mém životě a je pro mě velkou podporou v mém cestování a mojí přednáškové činnosti. Mnoho let jsem vzdělávala své děti doma, až do předloňska, a brávala všech pět dětí s sebou napříč Státy a dokonce i přes oceán. Je úžasně mít takovou celosvětovou misi, hodně toho dělám také přes internet. Všude na světě jsou lidé počatí při znásilnění nebo matky, které takto otěhotněly a hledají, s kým by tuto zkušenost sdílely. Najdou moje webové stránky, začneme komunikovat a já jsem schopná je propojit s některými ze svých mnohých kontaktů, které jsem si postupem času vybudovala.

Co mohou v tomto všem udělat muži, aby ženám pomohli prakticky i emocionálně?

Existuje článek od Jennifer Christiové, která byla znásilněná na pracovní cestě. Vřele jej doporučuji, protože tam je právě vidět, jak úžasným způsobem zareagoval její manžel, když mu řekla, že čeká dítě po hrubém znásilnění cizím člověkem. Je to dokonalý příklad toho, jak může manžel pomoci a podpořit svou ženu v tak těžké chvíli. Ten příběh mluví ženám z duše. [Pozn. redakce: Zmíněný článek najdete na str. 6]

Rozhovor připravil a přeložil Adam Prentis

Kdykoliv slyšíme požadavek výjimky v případě znásilnění, je to jako by nám bylo řečeno, že náš život nemá stejnou hodnotu.

Doktorka měla slzy v očích

Stalo se to rychle. Otevřela jsem dveře a chystala se je za sebou zavřít, když se přede mnou objevil obrovský chlap.

Zprvu jsem se ani nelekla, byla jsem jen zmatená. Pak mi dal ránu do obličeje. Našli mě na schodišti. Ani nevím, jak jsem se tam dostala – možná jsem se snažila vyhledat pomoc.

V lednu 2014 jsem byla na pracovní cestě. Přespávala jsem v malém hotelu v univerzitním městečku. Myslím, že si obvykle více všímám svého okolí, ale padal sníh a foukal takový vítr, že bych neslyšela jeho kroky, ani kdyby přímo dupal.

O měsíc později jsem sloužila na zaoceánské lodi. Hned druhý den jsem dostala úplavici, na kterou nezabrala ani antibiotika. Když loď zakotvila v kolumbijské Cartageni, odvezli mě do místní nemocnice. Obávali se zánětu střev, a tak mi provedli ultrazvuk. A v něm jsme spatřili ten hrášek – mého syna. Byl to pozdrav na svatého Valentýna.

Když jsem se vrátila na loď, převyprávěla jsem doktorům zkrácenou verzi toho, co se stalo. Výsledkem bylo, že mě dali do karantény. Možná proto, abych nespáchala sebevraždu? Nebo se báli, že bych se pomátla a začala pobíhat po palubě nahá... Kdo ví? Víím jen, že následující týden jsem trávila posloucháním dobře míněného chlácholení týmu doktorů a sestřiček, kteří mi říkali, jak „snadné“ bude „to vyřešit“ – to znamená dítě zabít.

S manželem jsme toho během těch šumivých, plačtivých zaoceánských telefonátů probrali mnoho, ale možnost, že bychom „to vyřešili“, nebyla zmíněná ani mnou, ani mým mužem. Když jsem mu sdělila, že jsem těhotná, řekl s klidným, vyrovnaným hlasem: „Dobře. Dobře... to je v pořádku.“ Zeptala jsem se: „Jak to MYSLÍŠ, že to je v pořádku?“ „Myslím tím, že to zvládneme. Zvládneme to spolu. Bude to v pořádku. A... mám moc rád miminka. Miláčku, tohle je dar. Je to něco úžasného z něčeho straš-



Foto: Flickr, a4gpa

Začala jsem cítit první záchvěvy radosti v očekávání nového života v mém lůně. Novou lásku, která časem přemohla všechny obavy a úzkost.

ného. My to dokážeme.“ Začala jsem cítit první záchvěvy radosti v očekávání nového života v mém lůně. Novou lásku, která se časem rozrostla do takové intenzity, že přemohla všechny obavy a úzkost.

Ráno posledního dne plavby jsem tomu starostlivému týmu řekla: „Když si na to ještě někdy vzpomenete, když si budete někdy říkat, co se se mnou asi stalo – v říjnu 2014 jsem porodila krásné miminko.“ Jejich reakce, jejich tváře... doktorka, která mě ze všech nejvíce nutila k potratu – měla slzy v očích. Poprvé za celou tu dobu mě napadlo, jak může Bůh tu noční můru, kterou jsem si prošla, použít k něčemu dobrému.

V průběhu těhotenství jsem několik měsíců trávila mezi domovem a nemocnicí. Měla jsem preeklampsii, vysoký krevní tlak a nekontrolovatelné záchvaty. Měla jsem nařízený odpočinek, ale mohla jsem být doma. Každým dalším týdnem ve mně sílilo to úžasné vědomí, že už brzy ho budu moct bezpečně chovat ve svém náručí. Emočně jsem na tom byla velmi dobře.

Od mého znásilnění v lednu jsem cítila, že se mi naprosto všechno vymklo z kontroly. Před těmi osmi a půl měsíci se mi svět převrátil naruby a zůstal převrácený – do-

kud se můj syn nenarodil. Ono to nebylo úplně od věci. Pomohlo mi to s pokorou překonat svůj starý arogantní přístup: „V pohodě, Bože. Mám to v cajku.“

Náš malý synáček byl sice počatý při znásilnění, ale je darem od Boha – přemilým darem, který zaplnil prázdné místo v naší rodině, kterého jsme si dříve nevšimli.

Jsem hrozně ráda, že mohu být ve spojení s dalšími matkami, které otěhotněly podobným způsobem. Bylo to hrozné, ale přežily jsme a už nejsme oběťmi. Mně toto zranění pomohl uzdravit můj syn.

Tlak k potratu ze strany zdravotnického personálu mi otevřel oči dokořán. Tolikrát mi bylo řečeno, že to bude „jednoduché“ a že se budu moci „prostě vrátit k normálnímu životu“, až bude po tom. Rvalo mi srdce, že to musím poslouchat znovu a znovu. I někteří moji přátelé si mysleli, že bylo chybou si to dítě nechat – že to nezvládnou emočně. Pokaždé, když dávám svůj příběh všanc, cítím, jakou posilu tím dávám druhým i sobě. A mám naději, že snad tím dokonce zachráním někomu život.

Jennifer Christie
Přeložil Adam Prentis



Darlene Pawliková

Foto: thedarlingprincess.com

Řekl mi, že musím na potrat, jinak mě zabije

Darlene Pawliková byla počatá při znásilnění. Její tehdy patnáctiletá matka byla nucena do vztahu se spolužákem, který ji dále zneužíval a dohnal až k myšlenkám na sebevraždu. Sama Darlene se ve svých čtrnácti letech dostala do sexuálního otroctví. Když v sedmnácti otěhotněla, její šéf ji poslal na potrat. Zákrok pouze předstírala, odmítnutí potratu jí dalo morální sílu se vymanit ze svého otroctví.

Odešla od svého trýznitele, později se vdala a za 25 let svého manželství dala život pěti dětem. Pracuje jako zdravotní sestra, přednáší mladým a píše články na svůj blog thedarlingprincess.com.

S jakými reakcemi se setkáváte, když se lidé dozví, že jste byla počatá při znásilnění?

Lidé reagují různě, záleží na situaci. Když mluvím o nucení k potratu ve škole s nízkoprahovým dosahem, lidé jsou někdy krutí a řeknou, že jsem měla být potracená. Občas, když diskuze umožňuje logické prozkoumání otázky, lidé změní svůj přístup

ze zmateného soucitu na skutečnou starost o dobro obětí znásilnění. Začnou chápat, že potrat po znásilnění je další ranou, která přidá na bolesti, a že ženy potřebují pomoc s překonáním násilného zneužití své osoby, natož aby se ještě musely potýkat se ztrátou dítěte.

Tlačili vaši matku k potratu? Jak jste unikla tomuto způsobu zabíjení?

Moje matka byla v patnácti letech brutálně znásilněná novým spolužákem ve škole. Víc jak dva roky o tom nedokázala vůbec mluvit. Když si uvědomila, že je těhotná, o svém znásilnění mlčela. Její rodiče zmínili

možnost potratu, ale hlavně ji tlačili, aby si toho kluka vzala. Zneužíval ji do té míry, že začala pomýšlet na sebevraždu – až v ten moment vše řekla svojí matce a nastěhovala se k ní. Moje máma řekla, že její jediná myšlenka byla: „Jedeme v tom spolu.“ Viděla ve mně druhou oběť jeho zločinu.

Na svých stránkách píšete, že jste jednou předstírala potrat – proč?

Když mi bylo čtrnáct, byla jsem prodána do sexuálního otroctví mnoha mužům. Během těch let jsem byla zneužívaná, zatýkaná a mlácená. Později jako sedmnáctiletou si mě koupil menší mafiánský boss pro

Muž, který se nepostará o svoje nejbližší, je horší než zrádce. Každý muž může být čestný.

svoje osobní užívání. Když jsem otěhotněla, řekl mi, že musím jít na potrat, jinak mě zabije. Zhrozila jsem se. V jeho přítomnosti jsem si domluvila termín. V noci, když jsem spala, jsem měla živý, barvitý sen o potratovém zákroku viděno z pozice dělohy. Vzbudila jsem se s prosbou Bohu, aby mi pomohl, pokud existuje. Zavolala jsem sociální pracovníci, která pro mě našla bydlení. Takže v určený čas zákroku jsem odešla a když jsem se vrátila, čekal tam na mě. Chovala jsem se prostě tak, jako jsem to cítila ve snu: třásla jsem se a brečela a bála se, že to zjistí. Asi to bylo přesvědčivé. Řekla jsem: „Něco se tam se mnou na tom stole stalo a už s tebou nechci být.“ Nechal mě odejít. Teď mám krásnou dceru. Měla jsem pak celkem pět dětí v manželství, které trvá už téměř 25 let.

Myslíte si, že se ženy cítí svobodně k volbě potratu – jak v případech znásilnění, tak v jiných případech?

Myslím si, že některé ženy cítí svobodu se pro potrat rozhodnout, ale většina z nich je pod tlakem nějaké krize nebo druhých lidí. Pevně věřím, že ženy čekající dítě po znásilnění mají v sobě ještě silnější potřebu jej ochránit. Když totiž na nich samotných bylo spácháno násilí, nechtějí působit násilí druhému. Statistiky ukazují, že oběti znásilnění se mnohem méně často rozhodnou pro potrat než ženy v jiných krizových situacích.

Mnoho lidí vynaloží velké úsilí, aby oběť znásilnění dotlačili k potratu v domněnání, že tím vyřeší jejich problémy. „A ten potrat ode mě odejme bolest znásilnění?“ zeptala se moje kamarádka doktora, když byla znásilněna ve dvanácti letech. Samozřejmě, že jí řekl, že ne. Myslím si, že to k jednomu traumatu přidá druhé trauma.

Jak můžeme pomoci ženám, aby nešly na potrat?

Je velmi důležité s těmi ženami mluvit a zjistit, v jaké krizi jsou, a potom se jí snažit řešit. Když jim těhotenství překazí pracovní nebo studijní plány, možná budou moci tyto plány naplnit pomocí drobné reorganizace svých cílů. Musíme jim pomoci tu dočasnou situaci překonat důstojně a se



Darlene Pawliková a Rebecca Kiesslingová

Foto: Save The 1

Věřím, že ženy čekající dítě po znásilnění mají v sobě ještě silnější potřebu jej ochránit...

ctí. Hmotné potřeby jsou důležité, ale je naší povinností nabídnout emoční podporu a skutečné vzdělání, aby si uvědomily, že ta osoba v jejich lůně je člověk. Musíme také mluvit o prenatálním vývoji. Miminka roste velmi rychle. Je velmi důležité jim pomoci pochopit, že těhotenství je dočasné, kdežto potrat je trvalý. Potrat už nikdy nebudou moci vzít zpátky.

Co říkáte na požadavek volného přístupu k potratům v případech znásilnění?

Když povolujeme takovou výjimku, říkáme tím, že některé děti nemají hodnotu. Pokud jsou situace, ve kterých děti nemají právo na život, pak nic nebrání tomu, abychom ten stejný přístup neprosadili i v jiných případech. Viděli jsme, co dělají potraty s lidskou důstojností a se způsoby zachá-

zení s člověkem. V žádném jiném případě nezabíjíme děti kvůli tomu, že jejich rodič je zločincem.

Jaký máte vztah ke své matce a otci?

Moje matka se o mě a moje sourozence postarala z pocitu povinnosti. Byla poznamenána tím zneužíváním, které zažila. Časem jsme spolu probraly všechny hrůzy, které můj biologický otec prováděl. Teď jsme s mámou dobrými kamarádkami. Se svým otcem nejsem nijak v kontaktu. Sepsal jsem několik hlášení na policii, ale řekli mi, že to je promlčené. Tohle není jeho jediný případ znásilnění. Modlím se, aby ho chytili, aby tak další ženy byly ušetřeny jeho násilí. Modlím se, aby s tím přestal a aby poznal Boží odpuštění.

Máte rodinu, děti – jakou roli ve vašem životě hraje váš manžel?

Bylo těžké k němu najít cestu?

Máme trochu nestandardní příběh. Měla jsem v sobě hodně problémů s důvěrou a emocionální otevřeností vzhledem ke všemu zneužívání, kterým jsem si od dětství prošla.

Můj manžel Mark s tím měl hodně práce, ale poskytl mi dost času na to, abych se tím propracovala. Držel se rad Dr. Jamese Dobsona, klinického psychologa, který měl vlastní rozhlasový pořad. Jeho rady byly vždy prochnuté úctou a milostí. Mark a já jsme se rozhodli nikdy neuvažovat o rozvodu, takže jsme se o to více zaměřili na řešení problémů. Hodně jsme si povídali a každý týden jsme našli několik věcí, na kterých můžeme pracovat. Nechali jsme se vést Biblí. Zpracovali jsme na svých postojích a na komunikaci a neřešili jsme tolik ponožky pohozené po zemi a podobné záležitosti. Ne že bychom se o takových také nebavili, ale rozhodli jsme se, že se tím nenecháme odradit.

Co mohou v tomto všem udělat muži, aby ženám pomohli prakticky i emocionálně?

Muži mohou ženám poskytnout stabilitu. Žena se potřebuje cítit bezpečně – bude pak muže respektovat a bude schopna lépe zvládat těžká období. Pokud mají doma

Je velmi důležité ženám pomoci pochopit, že těhotenství je dočasné, kdežto potrat je trvalý. Potrat už nikdy nebudou moci vzít zpátky.

děti a on je občas vezme na procházku nebo si je přivine k sobě při Večerníčku, poskytne jí trochu času, aby tuto skutečnost ocenila. Jsme v tom životě spolu a je lepší, když si to dokážeme uvědomit. Člověk potřebuje člověka, ale nikdy se k sobě nebudou hodit dokonale. Každý máme nedokonalosti, kterými můžeme stvat druhé.

Muži a ženy si to nesmějí tolik brát. Je dobré pochopit rozdíl mezi akutním a důležitým. Někdy ty akutní věci, které chceme mít hned teď, nejsou až tak důležité. Děti jsou s námi podstatnou část našeho života, ale náš život s námi bude ještě dlouho potom. Musíme pracovat na udržování zdravých, silných vztahů.

Jak říci mužům, že jejich podpora je důležitá, že mají zodpovědnost za děti, které zplodí?

Já bych začala důstojností každého člověka. Každý je výjimečný, protože je stvořen k obrazu Božímu. Bůh nás utkal v lůně naší matky, aby nám mohl dávat svou lásku. Pokud se nestaráme o své vlastní děti,

bereme Bohu jeho největší poklad. Pokud se mýlím a pokud Bible nemá pravdu, pak prostě jen přicházíme a zase umíráme stejně jako ta nejprostší zvěř. Pokud ale Bible mluví pravdu, pak bychom měli žít způsobem, který odmítá čiré sobectví a který vždy chrání a opatruje naše blízké.

Muž, který se nepostará o svoje nejbližší, je horší než zrádce. Každý muž může být čestný. Okolnosti mohou věci ztížit, ale muži a ženy jsou spojeni skrze děti. Manželství a rodičovství je týmový sport. Ne všichni hráči v týmu musí být v každé chvíli silní. Muži nemusí být vždy silní. Jen musí být ochotni udělat, co je potřeba, aby pomohli dětem ke zdárnému životu. Mluvit se svou rodinou o svých cílech a snech. Mluvit o tom, jak do těchto plánů zapadají děti a jak překonat překážky, které jsou na cestě. Je dobré si uvědomit, že děti vyrostou, že se změní. Když dospějí, mohou se stát těmi nejlepšími pomocníky a přáteli právě proto, že jste jim dali to, co potřebovali.

Rozhovor připravil a přeložil Adam Prentis



Foto: Pavl Adámek

Kdo má děti, má budoucnost

Organizace a propagace květnového plzeňského Pochodu pro život se ujal osobně plzeňský biskup Mons. František Radkovský. Naším cílem bylo nejen se vymezit vůči zlu ve společnosti, ale především ukázat, že děti jsou opravdu naší nadějí. Otec bis-

kup by si přál, aby se pozitivní pojetí stalo inspirací i ostatním organizátorům. Doc. MUDr. Jitka Kočová, CSc. z Ústavu histologie a embryologie Lékařské fakulty v Plzni připomněla, že v současnosti s 1.53 dítěte na ženu se České republiky nadějná

Regionální pochody pro život v létě 2015

Brno: 24. června, 26. srpna

Mělník: 27. června, 25. července, 29. srpna

Praha: 1. července, 5. srpna, 2. září

Bližší informace: pochodprozivot.cz

budoucnost nepřipravuje. I proto je stále třeba motivovat k pozitivnímu přístupu k životu. Není možné od sebe zcela oddělovat otevřenost dětem a odmítavý postoj k potratům, obojí bylo tedy při pochodu slyšet.

I přes zdánlivou nepřízeň počasí se podařilo přítomností mnoha dětí v téměř dvousethlavém průvodu účastníků a za doprovodu živého zpěvu evokovat pozitivní atmosféru. Akce se zúčastnilo kromě biskupa Františka Radkovského i několik kněží a zasvěcených osob, ředitel Diecézní charity Plzeň Ing. Jiří Lodr, či Jitka Kultová z Národní iniciativy pro život. Na závěr následovala mše svatá sloužená za úctu k životu nenarozených a nemocných, ale také za rodiny, aby dávaly život mnoha dětem.

Jakub Nejdřil

Neměl jsem lehké dětství, ale jsem vděčný, že mohu žít

Jiří z Prahy byl počatý při znásilnění. Jeho matce bylo šestnáct let, když byla napadená cestou domů z diskotéky. Byla sama, bez přítele a moc variant na výběr neměla, ale odmítla pro to malé dítě uvnitř sebe zvolit smrt. Jiří prožil náročné dětství, ale i přesto je vděčný svojí matce, že mu dala život. Svoje svědectví zveřejnil ve videošotu v rámci kampaně *Nesoudíme. Pomáháme*, aby každé české dítě mohlo žít...

Muselo to být pro tvoji matku velmi těžké. Pomohl jí někdo, když zjistila, že je těhotná ze znásilnění?

Pomohla jí její vlastní matka, která si odjakživa přála syna, ale osud jí nadělal pět dcer. Řekla jí, aby na potrat v žádném případě nešla a že se o mě postará ona... Což se částečně splnilo. Do školky jsem ještě chodil na severu Čech, ale první třídu jsem začal už v Praze a vychovávala mě matka.

Jaké jsi měl dětství, jak jsi vyrůstal?

Nebylo to nic moc. Spoustu snů, nesplněných přání, ústupků vůči mladšímu bratroví, kterého měla matka se svým tehdejší přítelem. Dnes je opět sama a já mám bratry dokonce dva, tomu mladšímu jsou ani ne dva týdny. Ačkoliv jsem měl perfektní výsledky ve škole – až do osmé třídy samé jedničky, tedy s výjimkou trojek z hudební výchovy a chování (smích) – nějaké extra ocenění nepřicházelo. Postupně jsem na to začal kašlat, nevěděl sem, proč se takhle ke mně moje matka chová, až když mi řekla, že ji můj táta znásilnil.



Je tolik jiných variant jak situaci řešit. Dokážu pochopit psychické utrpení takové matky, ale to trvá jen devět měsíců.

Jak jsi reagoval, když ti tvoje matka řekla o jejím znásilnění?

Vlastně si ani nepamatuju, co tomu předcházelo. Víím jen, že jsme se jako stokrát předtím hádali, a z ní najednou vypadlo: „No co, tvůj táta mě stejně znásilnil.“ Bylo to jako dostat kladivem do hlavy. Najednou mi všechno došlo – proč si nerozumíme, proč ty věčné hádky. Ale nedovedl jsem to hned zpracovat. Začalo pro mě špatné období. Hodně špatné. Pokusy o sebevraždu, pobyt na psychiatrii, začal jsem fetovat a kašlat na školu. Rok po tom, co jsem se to dozvěděl, jsem se od matky odstěhoval.

Jak to vnímáš teď?

Prakticky stejně jako předtím – nechovala se ke mně tak, jak se má matka k synovi chovat; na druhou stranu, jak jí to můžu vyčítat, když to vlastně není její vina? Jsem jí vděčný za to, že mi dala šanci prožít život, jaký jsem ho do teď měl.

Má způsob tvého početí vliv na to, jak se díváš na svět a na druhé lidi?

Určitě. Za každým člověkem vidím stát jeho příběh. Každý nějaký máme. Někomu ten příběh zanesl pod most, někomu do zlatého paláce, někomu do rakve. A ne všechny části příběhu může člověk změnit tak, aby měl možnost se do toho paláce dostat. Nesoudím nikoho a odjakživa se

snažím přemýšlet stylem „co asi toho člověka vedlo k tomu, aby se takhle zachoval“ a asi díky tomu se teď v lidech občas vyznám lépe než oni sami.

Co říkáš na to, že mnoho lidí bez přemýšlení podpoří potraty v případě znásilnění jako samozřejmost?

Říkám na to jedinou věc – že jsou takoví lidé nemocní. Zastánci těchto názorů jsou často sluníčkoví aktivisti, kteří na jednu stranu bojují za práva telátek na jatkách a na druhou stranu bojují za „právo“ ženy zabít dítě. Je tolik jiných variant, jak situaci řešit. Dokážu pochopit to psychické utrpení takové matky, ale to trvá jen devět měsíců. Věřím tomu, že psychické utrpení z té viny za mrtvé dítě je horší a navíc trvalejší.

Co můžeme dělat, aby se ženy necítily nuceny k potratu?

Podporovat svobodné matky a ještě více podporovat tradiční rodiny. Donutit zdravotní pojišťovny a jakékoliv další subjekty napojené na byznys s potraty, umělým oplodněním a adopcí, aby se vzdaly veškerých profitů. Garantuju, že do roka bude počet potratů na polovině.

Rozhovor připravil Adam Prentis

Kampaň *Nesoudíme. Pomáháme* podporují osobnosti

Kampaň *Nesoudíme. Pomáháme* se během více než ročního období podpořila celá řada známých osobností z uměleckého, vědeckého či občanského života.

Zde je malá „ochutnávka“ jejich myšlenek z videošotů publikovaných na internetu a TV Noe. Připojují se stále další a za jejich pomoc a podporu jsme vděční. Sledujte náš web hnutiprozivot.cz, kde najdete samotná videa a další informace.



Nada Urbánková, zpěvačka

Bylo nám osmnáct roků – mně a kamarádce Božce. Přišly jsme ze školy po maturitě ve zdravotnické škole a najednou jsme měly pocit, že jsme úžasně dospělé a že všechno víme. Až jednou přišla Božka a řikala: „Hele, já jsem asi v tom.“ A já jsem řikala: „A co ten tvůj?“ A ona řikala: „To je právě to. To je ten postgraduál, jak tady byl, tak jednou při službě.“ „A co jako, vezme si tě?“ „No já jsem ho už vůbec nenašla.“ Říkám: „Aha, co budeš dělat?“ „Já to dítě nechci.“ Říkám: „No, to nemyslíš vážně?“ (...) Myslela. Ale děťátko se drželo zuby nehty. Božka je dneska strašně šťastná, i když ten postgraduál zmizel neznámo kam anebo kde. Ale našla si bezvadného mužského a vychovávají nádhernou holku. Jen jsem chtěla říct, že vždycky může dopadnout dobře, když si to usmyslí i Pán Bůh.

Petra Černocká, zpěvačka

My starší generace jsme si zvykli žít podle svých map, které jsme si během života utvořili a málo co na tom chceme změnit. Takže naše rady jsou dobré a někdy také k ničemu. Taková rada pro mladou dívku, která se ocitne, jak se dříve řikalo, v nesnázi, od dámy mého věku může být úplně špatná. A já jsem ráda, že mohu pomáhat lidem, kteří umí pomáhat lidem odborně a dobře takové dívce poradit.



jejich maminky překonaly tlak a nešly na potrat, tak náš život a svět je o tyto osobnosti a mnohé další velmi obohacen, takže – Hnutí Pro život vám pomůže.



Jan Mrzena, emeritní ředitel Národního divadla, producent

Děti, to je to nejhezčí, co tady po nás zůstane. Takže, chlapi, dejme jim šanci.



Otakáro Maria Schmidt, režisér

Život začíná počítím, od počtí začíná život. Člověk – malinký, ale už hotový. Jinak vypadá, jak se narodí, ale je to ten samý člověk od počtí jako ten, co se pak narodí. A představte si, že se nemusely narodit slavné osobnosti jako Steve Jobs nebo Lev Tolstoj nebo Andrea Bocelli. A protože



Andrea Kerestešová, herečka

Podle mě skutečný muž by měl být součástí ženy. To znamená, že by měl projevovat svoji mužnost tam, kde je potřeba, a zároveň chápat ženskost ženy, kterou má vedle sebe. Já myslím, že každá žena touží po tom, aby muž miloval její dítě, protože zároveň je to dítě toho muže. (...)



Marie Retková, moderátorka

Stane se. I mně se stalo. Člověk zakolísá, zakopne a už, už padá. Co teď? Kamarádky radí každá něco jiného, za rodiči se s některými věcmi špatně chodí, a tak je dobře, že je někdo, kdo mně poradí, kdo mně bude naslouchat a kdo mi řekne svůj názor.



Simona Postlerová, herečka

Je hrozně krásné si uvědomit, že každý byl počat a každý byl v tom malém zárodku, takže argumenty, že to dítě není a odkdy je, jsou absurdní. Je to dítě, jen není fyzicky vyvinuto, ale žije. Proto to slovo počátek, protože byl počat život. To je pro mě jasná věc, dítě si ponechat. (...) Dítě je jedinečné a bude úžasné a maminka bude mít z něj velkou radost. Taková maminka bude naplněná a šťastná. (...)



Jakub Jáchym Šimek O. Praem., želivský opat

Když jsem se dozvěděl od maminky, kdyby babička poslechla lékaře a přijmala potrat, tak zde není ani maminka, ani já. U vzniku každého života jsou vždycky dva – nejenom žena, ale také muž. Myslím, že je důležité, aby v tom prvním momentu, kolikrát i překvapeném, každý chlap podpořil svou ženu, podpořil svou dívku a neopouštěl ji, protože život je veliký dar.



Jana Kristina Studničková, režisérka a herečka

Musím myslet na svou italskou babičku, která se provdala za Čecha a jako Italka si představovala život prostě rodinný, se svým mužem, se svým milovaným mužem. Ale bohužel tady ji ten milovaný muž opustil a bylo to zrovna na Vánoce, kdy se vrátila z porodnice a zůstala úplně sama s novorozěným dítětem a s šestiletou dcerou a byla tak zoufalá, že si chtěla vzít život, ale křik a pláč toho dítěte jí vlastně zachránil život. A ona jako žena, matka dostala v sobě sílu to všechno překonat a jít dál. A díky pomoci, protože byla cizinka, druhých, tak to všechno překonala. A tak prosím, když někdo vidí nějakou takovou zoufalou maminku, která skončila sama, tak jí pomozte. Prostě – adoptujte si svoji maminku.



Martin Petiška, spisovatel

Já jsem napsal, že s každým dítětem, které se nenarodí, zaniká jedna budoucnost. Vzpomínám na to, co vyprávěli jedni staří manželé. Chtěli mít dítě, ale rozhodli se, že počkají. Tak první dítě, které se mělo narodit, odmítli, druhé odmítli a třetí už

nepřišlo. Oni se měli rádi, tak se nerozvedli, ale ve stáří vzpomínali na neviditelné děti, na neviditelné vnuky. Vzpomínali na ně se steskem. Jestliže se ročně nenarodí několik desítek tisíc, říká se čtyřicet tisíc dětí každý rok u nás. Znamená to, že se nenarodí čtyřicet tisíc budoucností. A já si myslím, že je velká škoda každé budoucnosti, která se nemůže, nesmí narodit.



Miloš Schmierberger, fotograf

Já sám mám tři děti a myslím si, že za tu dobu jsem nepoznal důležitější nebo šťastnější okamžik, než když jsem se dozvěděl, že se ty děti narodily. (...)



Radim Ucháč, prezident Hnutí Pro život ČR

Problém potratu je především problém chlapů. Když je chlap skutečným chlapem, tak se žena o něj může opřít a nemá důvod jít na potrat. Chlap udělá všechno proto, aby pomohl jí i dítěti. Skutečný chlap méně mluví a více pracuje. Proto v Hnutí Pro život se snažíme ženám pomoci, aby opravdu měly pravou svobodu, nebyly pod nátlakem ekonomickým ani společenským proto, aby si mohly dítě nechat.



Konkrétní projev lásky – modlitba

Proč je důležité se modlit za nejmenší? A za co se vlastně modlíme? Pomáhá ta modlitební činnost pouze nenarozeným dětem, nebo to má přínos i pro nás dospělé, pro naši společnost? Dokáže modlitba otevřít zatvrzelé srdce? Zajímají vás odpovědi na tyto otázky? Čtěte dál!



Foto: Flickr, B@Bé

Modlitba známá – neznámá

Abychom se mohli modlit, musíme mít sami v sobě srovnáno, co to modlitba je. Popsal bych jí zjednodušeně jako bytí a rozmlouvání s Bohem. Je projevem naší důvěry, že nám Bůh naslouchá. Jde o svěřování sebe samotného i všeho, co mi leží na srdci, do moci milujícího, současně vševědoucího a všemohoucího Boha. Toto vědomí je zárukou, že i když Bůh někdy neodpoví tak, jak bychom si přáli my, vše je v jeho rukou.

Otázka pošlapávání práv těch nejbezbrannějších, navíc pod rouškou tzv. reprodukčních práv a práv ženy, je něco, co pro mnohé z nás je určitě tématem pro modlitby. Jsem přesvědčen, že tři miliony provedených umělých potratů v naší zemi jsou velkým zlem. Jeho následky se dotýkají nejenom samotných potracených dětí a jejich rodičů nebo zdravotnického personálu, ale celé naší země.

V *Modlitbách za nejmenší* se modlíme jak za odvrácení zla potratů a jeho dopadů, tak za celkovou změnu smýšlení společnosti. Ta ale není možná bez znovu objevení Ježíše Krista a jeho evangelia. Takže se vlastně modlíme také za dar víry pro ty, kteří ho nemají. A za ty, kteří ho nějakým způsobem mají, ale přesto kolísají ve svých postojích, aby se dokázali přiklonit na stranu dobra.

Kdykoliv se modlíme za druhé, naplňujeme Kristovu výzvu, abychom nesli břemena jedni druhým. Stáváme se mu tak skrze službu modlitby více podobnými. Modlitba za sebe i za druhé je prostředkem vlastní duchovní formace. Navíc když se za něco denně modlíme, tak nad tím i více přemýšlíme. To se pak pozitivně odráží i v našem běžném životě.

Často to je babička, která široko daleko byla jediná věřící v rodině. Její víra se zdála tak roztomilá a přitom archaická. Ale možná právě její modlitba byla klíčem ke spáse jiným.

Zvolíte si „modlitbu za život“, nebo „duchovní adopci“?

Kdo se chce k *Modlitbám za nejmenší* přidat, může si vybrat jednu nebo i více z následujících možností. Denně se více jak dva a půl tisíce lidí modlí za zastavení umělých potratů, obrácení lékařů a uznání práva na život každého dítěte od okamžiku početí. Jako modlitba se doporučuje například desátek růžence spojený s měsíčním úmyslem pro dané období. Má-li někdo již jiné modlitební závazky (např. breviář), stačí pouze přidat úmysl k obvyklým modlitbám. Navíc katolíci se jednou za měsíc ve všední den účastní mše svaté s přijetím eucharistie a osobním úmyslem za obnovení kultury života.

Je také možné se modlit s námi tzv. duchovní adopci, kdy se modlíme za sice pro nás neznámé, ale Bohu dobře známé dítě, ohrožené potratem, odmítnutím.

Také se někteří modlíme za zdravotníky tzv. modlitbu svaté Jany Molly, svaté lékařky a matky. Vždyť právě lékaři, sestřičky i farmaceuti jsou vystaveni velkým tlakům.

Nedávno jsme zavedli možnost zveřejňovat mše svaté sloužené v jednotlivých farnostech na úmysly *Modliteb za nejmen-*

ší. Využívá této služby čím dál více lidí. Podrobnější informace o modlitbách i mši svatých najdete na modlitbyzanejmensi.cz.

Co dokáže modlitba?

Každé Velikonoce vnímám ve farnosti veliký Boží dar v podobě křtu dospělých.

Když poslouchám, jakými cestami si Pán Ježíš tyto lidi přitáhl, jenom žasnou. Uvědomuji si, že ne my, kněží nebo laici, ale On je ten, který povolává. A my se máme snažit v pokoře a bázni jim být na cestě za Kristem a s Kristem nápomocni, ne být překážkou. Opakovaně konvertité přiznávají, že mají pocit, nebo to i vědí, že se za ně někdo z rodiny nebo blízkých modlil. Často to je babička, která široko daleko byla jediná věřící v rodině. Její víra se zdála tak roztomilá a přitom archaická. Ale možná právě ta její modlitba byla klíčem ke spáse jiným. Je psáno, že kdo vytrvá až do konce, bude spasen. Vytrvejme i my, a to zvláště v modlitbách, i když někdy máme pocit, jakoby nebyly slyšeny. Vždyť modlitba je konkrétním projevem lásky, a ta je přeci věčná.

P. MUDr. Jiří Korda
Modlitby za nejmenší



Ohlédnutí za letošním Národním pochodem pro život

Do hlavního města Prahy i tentokrát dorazil několika tisícový dav, aby podpořil myšlenku ochrany života na XV. Národním pochodu pro život, který proběhl 21. března. Lidé přijeli ze všech koutů České republiky od nemluvňat po seniory. Někteří se zúčastnili poprvé, jiní měli možnost být na každém ročníku. Zajímaly nás motivace vyrazit na často dlouhotrvající cestu. Také jsme chtěli vědět, jaké panují názory na ochranu lidského života.

Nejúžasnější na názorech byla jednota, že potrat je vraždou a že zabíjení dětí není nikomu lhostejné. Je to velké zlo, které by nemělo nechat žádného člověka v klidu, protože budoucnost našeho národa je v rukou každého člověka. Následující postřehy mohou být inspirující i pro diskusi s lidmi odlišných stanovisek.

Proč jste přijel/a na pochod?

Abych podpořil myšlenku pochodu. *(Jakub, Jihlava)*

Přijela jsem zde, abych uctila památku všech nenarozených dětí a modlitbou a mší svatou vyprosila obrácení lidí v tomto směru. *(Pavína, Světlá nad Sázavou)*

Je důležité dát najevo, že nenarozený život je třeba chránit a starat se o něj. *(Philip, Kladno)*

Abych se solidarizoval s těmi nejmenšími, kteří jsou denně u nás zabíjeni, a vyjádřil podporu nastávajícím matkám, které jsou často k potratu nucené. *(P. Pavel Maria, Jablonné v Podještědí)*

Co byste řekl/a ženě, která zvažuje jít na potrat?

Snažila bych se jí pomoci a rozmluvit jí to. Pomohla bych jí i finančně nebo i nějakou jinou podporou podle toho, v jaké je situaci, co jí k takovému rozhodnutí donutilo. *(Šárka, Chotěboř)*

Zeptala bych se jí, jestli by zabila dítě, které už se narodilo. *(Lucie, Olomouc)*

Měla by to dobře zvážit, protože potom by toho mohla litovat. *(Terka, Milhostice)*

Aby si to rozmyslela, protože je to zabití člověka. Takto bych jí to přímo neřekl, ale zdůraznil bych, že je to špatné. *(Jiří, Vranov u Brna)*

Snažila bych se jí to rozmluvit, protože, i když to mnozí popírají, popotratové trauma je hrozné. Může toho litovat a mít zničený celý život. Kdysi dávno na modlitební přímluvu k Panně Marii se mi podařilo vymodlit, aby si jedna paní nechala dvojčátka. Holčička bohužel umřela, ale chlapeček přežil. Paní po porodu měla velkou radost a dnes je Filipkovi už 15 let. *(Hana, Praha)*

Je spousta jiných možností, jak tuto situaci řešit. Řekla bych jí, že v tom není sama a že se může popř. obrátit na různé organizace, např. na Hnutí Pro život ČR, kde jsou otevření, aby jí pomohli. *(Bětko, Kroměříž)*

Je spousta jiných žen, které by za to dítě daly cokoli. *(Zuzka, Veselí nad Lužnicí)*

Život je dar a my jsme si ho nedali sami, takže si ho nemůžeme ani vzít. *(Standa, Praha)*

Násilně ukončit své těhotenství je něco nepřirozeného a nechat zbavit vlastní dítě



života je morálně velmi zlé. Všechny jiné možnosti jsou vždy lepší než umělý potrat. Také bych nabídl konkrétní pomoc. (P. Pavel Maria, Jablonné v Podještědí)

Je nečekané těhotenství jen ženskou záležitostí? Jak mohou pomoci muži?

V partnerství jde o to, aby ženu chlap do toho nenutil, ale aby za ní stál. Já sám jsem měl babičku a děda jí na ten potrat nutil, takže šla na potrat a celý život až do smrti toho litovala. Když o tom mluvila, tak jí to vždycky bylo líto. Děda o tom nemluvil, ale po jeho smrti ve stáří se babička k této tematice vracela. Muži by neměli nutit do potratu, ale postavit se k tomu jako chlapi. Když to dítě bude, tak bude, a když je otec, tak bude otcem. (Zdislav, Roudnice nad Labem)

Je jednoduché to nechat na ženě. Naštěstí jsou poradny pro ženy, aby si takové matky

uvědomily, že v tom nejsou samy. (Hana, Praha)

Je to otázka nejen té ženy, ale i manžela, celé společnosti. Je to rovnocenné, nikdo nemá právo rozhodovat, kdo za to může. Na tvorbě života se podíleli oba dva, jak muž, tak i žena. Muži mají pomoci ženě tak, že se jí zastanou, vezmou ji pod svá ochranná křídla. A tak jako se Josef zastal Marie a nevydal ji ukamenování, tak se zastane své ženy a ochrání ji a své dítě, které zplodili a které jim Bůh poslal. (Pavλίna, Světlá nad Sázavou)

U plození jsou dva, takže je to otázka obou, i muže, který by v prvé řadě měl mít zájem o dítě, které zplodil. V manželství nepřipadá v úvahu, aby muž nechal v této situaci ženu opuštěnou. (Honza, Praha)

Muži nesmí být takoví sobci, výjimky jsou, Bohu díky za ně. Horší je to opačně, když muž chce a žena dítě nechce – co má

pak muž dělat? Také znám takový případ. (Markéta, Olomouc)

Není to jen ženská otázka. To dítě může být kluk anebo holka. (úsměv) Muži mají svou ženu podpořit, aby dali najevo, že ji mají rádi, že se o ni postarají, že nebude v tom těhotenství sama, aby věděla, že se může o něj opřít. (Philip, Kladno)

Těšíme se na setkání i v roce příštím, kdy se Národní pochod pro život uskuteční v sobotu 2. dubna 2016. Jak se říká: „Nemusí nás být hodně, hlavně, že budeme dobří.“ S manželem jsme se ale shodli na tom, že když nás bude víc, tak to nebude vadit.

Radka Prentisová

Je důležité dát najevo, že nenarozený život je třeba chránit a starat se o něj.



Co opravdu pomůže ženě po znásilnění

Znásilnění znamená ponížení, ztrátu sebeúcty, lavinu emocí, s nimiž není snadné se vyrovnat. Je to jeden ze sociálně patologických jevů, který mívá vpravdě doživotní následky a také ovlivňuje další vývoj vztahů mezi muži a ženami.

Podle oficiálních policejních statistik je každý rok v ČR registrováno asi 650 znásilněných žen. Je třeba i počítat s tím, že statistika má vysokou míru latence a že počet je v naší zemi o něco vyšší.

Téměř vždy zazní návrh, že možnost potratu by se měla udržet v legální dostupnosti právě pro případ, že by žena otěhotněla při znásilnění. Když žena zažije takové trauma, považuje se pak potrat dítěte často za jediné vhodné, ba i správné řešení. Je to však skutečně řešení?

Lze jistě souhlasit, že žena, která ze znásilnění otěhotní, je obětí extrémně zavržitelného zločinu. Ale je nutno zmínit, že těhotenství v důsledku znásilnění je opravdu velmi nepravděpodobné a tuto skutečnost uvést na pravou míru v každé diskusi o legálnosti potratů. Počítejme odhadem, že 80 % z výše zmíněného počtu cca 650 žen je v plodném věku; 40 % z nich užívá ženskou antikoncepci, většinou hormonální. Počet žen, které se v okamžiku znásilnění zrovna ocitají v plodné fázi menstruačního cyklu, kdy jediné může dojít k početí, nebude vyšší než 10 %.

První „pomocí“ po znásilnění ve zdravotnickém zařízení je postkoitální přípravek



Foto: Flickr, Ed Yourdon

Trauma ze znásilnění nezahradí trauma z potratu, naopak, přibude další zranění.

(Postinor, ellaOne aj.), který je ženě podán bezprostředně jako první forma „ošetření“. Pokud došlo k početí dítěte, takový přípravek může způsobit velmi časný potrat tím, že zabrání jeho uhnízdění v děloze. Z malého počtu žen těhotných ze znásilnění se jen část z nich dostane do fáze, kdy o svém těhotenství budou vědět. Tato skutečnost může někomu poskytnout překvapivou perspektivu na otázku potratů v případě znásilnění, byť samozřejmě zásadním faktem je a zůstává, že se tu jedná o život nenarozeného dítěte, lidského jedince, které má být vydáno na smrt.

Jakou nabídku pomoci dostávají ženy v tomto případě? Z praxe poradny *Aqua vitae* silně pochybují o tom, že jako vhodná první pomoc je nabídka kyretáže či odsá-

tí dělohy. Uvědomuji si, že ve společnosti koluje názor, že je třeba uchránit duševní zdraví ženy, a proto je nejlepší se zbavit počatého dítěte. Vypadá to, jakoby zabít dítěte byla cestou pro ochranu ženské integrity, a jakoby život dítěte měl menší hodnotu než duševní zdraví či pocit zvládnutého traumatu.

Zákon nás naučil uvažovat tak, že na prvním místě je automaticky náš prospěch a že dítě v lůně své matky je „méně člověkem“, a tak nemá žádná práva a ani mu nemusí být poskytována žádná ochrana a pomoc. Znásilněná žena ale potřebuje pomoc a vždy je otázkou, jak má vypadat.

Trauma ze znásilnění nezahradí trauma z potratu, ba naopak, přibude další zranění. A mimo to se také v diskusi zapomíná, že kromě zraněné nastávající maminky je tady dítě, které nemůže za násilný čin biologického otce. Má nést jeho vinu a má být takové dítě odsouzeno k trestu smrti? A otec? Pokud ho chytí, nejspíš půjde na pár let za mříž. Dítě, kterému statečná maminka dá šanci k životu, může prožít život plný úžasných věcí a nakonec se stane darem pro ni samotnou i pro okolí.

Zdeňka Rybová
vedoucí poradny Aqua vitae

Dá-li zraněná maminka dítěti šanci, může se stát darem i pro ni samotnou.



Foto: Flickr, midgymoo